

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Μωρίς δὲ Γκαστέ, συνοψίζων εἰς τὸ τελευταῖον τεύχος τοῦ «Γαλάτου Ἑρμοῦ» τὰς νεωτέρας ἐργασίας τοῦ Φονγιέ καὶ Λε Λαντέζ ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῶν φύλων, μᾶς δίδει ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ ἦτο χρήσιμον εἰς τοὺς συζητούντας καὶ μεταξὺ μας τὸ γυναικεῖον ζήτημα ἀπὸ ἰδεολογικῆς ἀπόψεως, βουλευτὰς καὶ δημοσιογράφους. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἁρθροῦ, ἀφ' οὗ ἐξετάζει δι' ὀλίγων τὰ πρωτόζωα καὶ τὰς πρωτογενεῖς ἐν γένει μορφὰς τῶν ζώωντων πλασμάτων, εἰς τὰ ὅποια ἡ διαίτισις τοῦ εἶδους ἐπετυγχάνετο διὰ διαιρέσεως, ἀποσχίσεως ἢ παρθενογενέσεως, μεταβαίνει εἰς τοὺς ἀνωτέρους τύπους τῆς ζωολογικῆς κλίμακος.

Εἰς ὅλα τὰ πλάσματα μία διαφορετικὴ προσαρμογὴ καὶ κατὰ συνέσειαν μία ἀνάγκη διαδραματίσεως διαφορετικοῦ ρόλου, ἀναποκρίνεται εἰς τὰς ὁργανικὰς διαφορὰς τοῦ φύλου. Τὰς ποικιλίας τῶν χαρακτήρων τούτων, τὰς ἀνευρίσκομεν ὄχι μόνον εἰς ὅλα τὰ ἀνώτερα ζῶα, ἀλλ' ἀκόμα καὶ ἰδίως εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεβλήθησαν διὰ τῆς κληρονομικότητος, μυριάδων αἰώνων καὶ ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τοῦ ὁποίου σημαντικῶς ἐπέδρασαν. Ὁ ἄνδρα, σκέπτεται διαφορετικὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα, διότι τὰ κέντρα τῶν διανοητικῶν αὐτῶν συναρτήσεων, διαφορετικὰ ὄργανομένα, ἀντιδρᾷ καὶ κατὰ διαφορετικὸν τρόπον.

Τὸ ἄρρεν εἶνε ἐπιφορτισμένον νὰ παρασκευάζῃ καὶ νὰ μεταδίδῃ τὴν ζωὴν ἐπομένως εἶνε ἐνεργητικώτερον, πολεμικώτερον καὶ προικισμένον μὲ περισσότεραν πρωτοβουλίαν. Αὐτὸ ἐπιβάλλει εἰς τὸ θῆλυ νὰ περισυλλέξῃ τὴν μεταδιδόμενην ζωὴν καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν πρώτην τῇ ἀνάπτυξιν. Ἡ λειτουργία αὕτη προσδίδει εἰς τὴν γυναῖκα ἓνα ρόλον παθητικὸν καὶ συντηρητικὸν καὶ ἀναπτύσσει ἰδιαιτέρως τὰς σπλαγχνικὰς αὐτὰς λειτουργίας· συνέπεια τῶν ὁποίων εἶνε πάλιν ἡ ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξις τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τοῦ ἐφορεούντος τὴν φυτικὴν ζωὴν, καὶ ἰδίως τοῦ μεγάλου συμπαθητικοῦ νύθρου. *Tota mulier in utero* ἔλεγαν ἄλλοτε καὶ πολὺ δικαίως.

Ἡ εὐπάθεια τῶν ὁργάνων τῆς ἀναπαραγωγῆς· ἐξασκεῖ ἐφ' ὅλου τοῦ νευρικοῦ συστήματος· τῆς γυναικὸς σημαντικὴν ἀπήχησιν, ἢ ὁποία τροποποιεῖ κατὰ μέγα μέρος τὴν διανοητικὴν τῆς ζωὴν, ἐξ ἀφορμῆς τῶν νευρικῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα αἱ λίαν εὐαίσθητοι αὐταὶ μοῖραι τοῦ ἀσυνειδήτου μεταδίδουν εἰς τὸ συνειδητόν. Ὁ γυναικεῖος ἐγκέφαλος ὑφίσταται διαρκῶς τὸν ἀντίκτυπον τῆς παντοδυνάμου φυλετικῆς ζωῆς. Ἡ ὑπεροχὴ τῆς συγκινητικότητος δίδει εἰς τὴν γυ-

ναῖκα μίαν παθητικὴν εὐαισθησίαν, τείνουσαν νὰ διατηρήσῃ ὅσον δυνατόν περισσότερα στοιχεῖα, ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἀναπαραγωγὴν τοῦ εἶδους. Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς εἶνε ἀκόπτερα δύο ἐντελῶς διαφορετικῶν φυσιολογικῶν ὁργανισμῶν, τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ λειτουργήσουν ὡς ὅμοια ὄργανα. Ἡ διανοητικὴ θέσις ἐπομένως τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, ἀπέναντι ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐξωτερικοῦ γεγονότος, εἶνε ἐντελῶς διαφορετικὴ.

Ἡ ζωηρὰ εὐπάθεια τῆς γυναικὸς, παρέχει εἰς αὐτὴν ταυτοχρόνως τὰς εὐγενεστέρας ιδιότητας καὶ τὰ σοβαρώτερα ἐλαττώματά της. Τείνει πάντοτε πρὸς τὰ ἄκρα. Τὴν βλέπομεν τώρα ἀδελφὴν τοῦ ἐλέους καὶ ἄγγελον τῆς ἐστίας· καὶ τώρα κοινὴν καὶ χυδαίαν ἐγκληματίαν· τώρα Πηνελόπην καὶ Κορνηλίαν καὶ τώρα Μεσσαλίναν ἢ Ξανθίππην. Ἀλληλοδιαδόχως προσλαμβάνει τὴν ὑπέροχον μορφήν τῆς παρθένου ἢ ἐνσαρκουτῆς εἰς φοβεράν μέγαιραν· σύζυγος καὶ μητέρα, εἶνε ἐτόιμη δι' ὅλα· τῆς θυσίας καὶ ὅλας τὰς ἀφαιώσεις ἢ παρασκευάζει τὰς χειρότερας καταστροφὰς εἰς αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς οικογενειακῆς ἐστίας.

Αἱ περισσότεραι γυναικεῖς εὐρίσκονται εἰς κατάστασιν συνεχοῦς ὑπεραισθησίας καὶ ἡ νευρικότης των, ἀφινομένη ἐλευθέρως, τὰς παρασύρει εἰς τὰς μᾶλλον κακοποιούσας πράξεις. Τὰ μηδαμινώτερα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς των προσλαμβάνουν τότε διαστάσεις τερατώδεις. Αἰτία τούτου εἶνε τὸ ὅτι, εἰς μίαν κατάστασιν σινορευούσαν πρὸς τὴν ὑστερίαν, ἡ γυναῖκα τείνει νὰ ἰσχυροποιήσῃ τὰς τυφλὰς παρορμήσεις τῶν νύθρων τῆς, αἱ ὁποῖαι εἶνε καὶ ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς διεγέρσεώς της· πολὺ περισσότερον παρὰ αἱ ἐξωτερικὰ ἀφορμαί, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν ὡς ἀπλάι προφάσεις.

Εἰμπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ κανεῖ· οὐ τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον τῶν γυναικῶν ὑφίστανται ἐκ τῆς σπλαγχνικῆς καὶ ἀσυνειδήτου ζωῆς των παρορμήσεις· τόσον ἰσχυράς, ὥστε τὸ λογικόν τους νὰ μὴ δύναται νὰ τὰς ἀναχαιτίσῃ. Ὅσακις ἡ ἐπιβολὴ τοῦ συζύγου δὲν κατορθώνει νὰ δεσπόσῃ τῶν παρορμήσεων αὐτῶν, ἡ οικογενειακὴ ἐστία καταντᾷ μοιραῶς· κόλασις ἢ μεταπίπτει εἰς τὸ αἶσχος, τὸ γελόιον ἢ τὴν καταστροφὴν.

Ἡ γυναῖκα λοιπὸν αἰσθάνεται καὶ κρίνει μὲ τὰ νεύρα της· ὁ ἄνδρα, σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ περισσότερον μὲ τὸ λογικόν του. Διὰ νὰ πείσῃ κανεῖς μίαν γυναῖκα περὶ οἰουδήποτε ζητήματος, πρέπει μᾶλλον νὰ θέσῃ εἰς δόνησιν τὰ αἰσθήματα της· παρὰ ν' ἀποτείνεται πρὸς τὴν διανοίαν της, μὲ τὰ μέσα τῆς λογικῆς. Ἡ ψυχρὰ καὶ καθαρὰ λογικὴ σπανίως τῆς χρησιμεύει ὡς ὁδηγὸς ἢ χαλινωτήριον. Μία κατάφασξι· ἡ μία ἄρνησις· εἰρωνικὰ, εἶνε ἔσπασμα γέλωτος ἢ μίᾳ κρίσις· δακρύων, εἶνε τὰ συνειδησμένα της ὄπλα, ἀπαράλλακτα μὲ τὰ παιδιὰ, τῶν ὁποίων ἔχει συχνὰ τὴν ἡμιτελὴ ψυχὴν. Ὅπως· ἐκεῖνα, εἶνε ἀνίκανος· νὰ γίνῃ κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ νὰ σταματήσῃ τὰ τυφλὰ ἀντανάκλαστα τῆς φαινόμενα. Ἡ ἄσταθὴς τῆς νευρικῆς ἰσορροπία τὴν ἀναγκάζει νὰ μὴ εὐρίσκη, παρὰ πολὺ σπανίως, τὸ μέτρον εἰς πᾶσάν της πράξιν.

Ἡ γυναικεία εὐπάθεια εἶνε τὸ κυριώτερον ἐμπόδιον εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τῆς γυναικός, καθιστῶσα αὐτὴν εὐπόβλητον καὶ εὐπιστον, καταλαμβάνουσα ὁλόκληρον τὴν προσωπικότητά της καὶ ἀναγκαιύζουσα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ διανοητικοῦ φαινομένου.

Ἡ εὐαισθησία αὐτὴ κάμνει τὴν γυναῖκα νὰ σπεύδῃ εἰς βεβιασμένα συμπεράσματα χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ κἄν τὴν ιδέαν τὴν ὁποίαν τῆς ὑποβάλλουν. Τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα τῶν γυναικῶν εἶνε συνέπεια τῆς ψυχικῆς ταύτης καταστάσεως, τὴν ὁποίαν ἡ ψευδὴς καὶ ὑποτυπώδης ἀνατροφή τῶν ἡμερῶν μας, δὲν δύναται νὰ τροποποιήσῃ. Ἡ ἀνάγκη τοῦ ἔρωτος εἰς τὴν γυναῖκα, ὅπως καὶ τὸ συντηρητικὸν τῶν ἐνστικτῶν, ἐκδηλοῦται διὰ τῆς Πίστεως, τὴν ὁποίαν ποτὲ οὐτε ἀναλύει, οὐτε φροντίζει νὰ ἐξελέγχῃ ἡ ἰδία.

Ὁ συγγραφεὺς ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴν τῆς γυναικός μεταβαίνει εἰς τὴν διανοητικὴν τῆς ζωὴν.

Πολλοὶ φιλόσοφοι, ὡς γνωστὸν, ἐδεώρησαν τὴν γυναῖκα ὑποδεστέραν τοῦ ἀνδρός ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ὁ Δὲ Γκαστέ ὅμως φρονεῖ ἀντιθέτως ὅτι ὑπὸ διανοητικὴν ἀκριβῶς ἔποψιν εὐρίσκεται πλησιέστερα τοῦ ἀνδρός. Ἐὰν ἡ εὐαισθησία τῆς ἐκμηδενίσει συχνὰ τὴν θέλησίν της, ἡ διάνοια τῆς, διὰ καταλήλου ἀνατροφῆς, δύναται ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπίδρασιν αὐτὴν τῶν νεύρων τῆς.

Ὁ Σπένσερ, ὁ Λομβρόζο, ὁ Μοίβιο, καὶ ὁ Λεμπὸν διακηρύττουσι τὴν γυναῖκα ἀνίκανον δι' ἐντόνους πνευματικὰς ἀγῶνας καὶ τὴν τοποθετοῦν εἰς πολὺ κατωτέραν βαθμίδα τοῦ ἀνδρός. Οἱ φυσιολόγοι προσεπάθησαν νὰ λύσουν τὸ ζήτημα, βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ποσότητος καὶ τοῦ ὄγκου τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας. Δὲν κατέληξαν ὅμως παρὰ εἰς ἀντιφατικὰ συμπεράσματα, ὅσον ἀφορᾷ καὶ τὸ σχετικὸν καὶ τὸ ἀπόλυτον μέγεθος τοῦ ἐγκεφαλοῦ. Οἱ Χούλιαν, Μπίσοφ καὶ Βιερόζδ διίσχυρίζονται ὅτι ὁ γυναικεῖος ἐγκέφαλος εἶνε μικρότερος καὶ ἐλαφρότερος ἀπὸ τὸν τοῦ ἀνδρός, σχετικῶς καὶ ἀπολύτως. Τελευταῖος ὅμως ὁ Μανουβριέ, ὁ ὁποῖος ἐχειρίσθη τὸ θέμα τοῦτο εἰς τὸ «Φυσιολογικὸν Λεξικόν» τοῦ Ρισσέ μὲ σπανίαν ἐμβρίθειαν, κατόπιν σειρᾶς συγκριτικῶν παρατηρήσεων κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ γυναικεῖος ἐγκέφαλος, ἐὰν εἶνε μικρότερος τοῦ ἀνδρός, σχετικῶς εἶνε ὀγκωδέστερος καὶ ὅτι ἐπομένως μεταξὺ τῶν δύο φύλων ὑπάρχει ἰσότης διανοητικῇ. Σήμερον κανὲν ἐκ τῶν δύο φύλων δὲν δύναται νὰ διεκδικήσῃ ὑπεροχὴν ποσοτικὴν ἐγκεφαλικῆς ἀναπτύξεως. Αἱ μελέται τοῦ Μανουβριέ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἡ διάνοια τῶν γυναικῶν, ἐὰν δὲν ἐξισοῦται ἀκόμη πρὸς τὴν ἀνδρικὴν, δύναται διὰ καταλήλου ἀναπτύξεως νὰ ἐξισωθῇ πρὸς αὐτήν.

Καὶ οἱ ψυχολόγοι ἐν τούτοις δὲν ἐδείχθησαν τρυφερώτεροι τῶν φυσιολόγων πρὸς τὰς γυναῖκας. Μόνον οἱ ἄνδρες, λέγουν, ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ γενικεύουν, νὰ συνθέτουν καὶ νὰ λογικεύονται. Αἱ παρατηρήσεις αὗται εἶνε ἴσως ὀρθαί, ἀλλ' οἱ κύριοι δὲν ἐπρόσεξαν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν δὲν σκέπτεται καλύτερα καὶ τελειότερα ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Τὰ πλεῖστα ἐλαττώματα τῆς διανοήσεως, τὰ ὁποῖα ἀποδίδομεν εἰς τὰς γυναῖκας εἶχε χαρακτηριστικὰ μεγάλου ἐπίσης ἀριθμοῦ ἀνδρῶν. Ἀς παραδεχθῶμεν μᾶλλον ὅτι αἱ γυναῖκες ἐν γένει δὲν διανοοῦνται οὔτε καλύτερα, οὔτε χειρότερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Χαρακτηριστικὸν ἐν τούτοις τοῦ γυναικείου νοῦ εἶνε ὅτι σκέπτεται μὲ περισσοτέραν περιέργειαν καὶ περισσοτέραν λεπτότητα, ὅπως ἐπίσης, χαρακτηριστικὸν του εἶνε ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ὑψωθῇ συνήθως μέχρι τῶν κορυφῶν τῆς σκέψεως καὶ νὰ ἐγγίσῃ τὰς αἰθερίας σφαίρας τῆς μεγαλοφυΐας.

Ἡ διανοητικὴ αὕτη ἀσθένεια —δὲν λέγω μειονεξία— περιορίζει τὴν δράσιν τῆς γυναικός, τὴν καθιστᾷ ἀνίκανον νὰ ἐφευρίσκῃ, νὰ δημιουργῇ, νὰ διευθύνῃ, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς εἰδικότητας, αἱ ὁποῖαι φαίνονται περισσότερον προσιδιάζουσαι εἰς αὐτήν, ὅπως ὁ συρμὸς καὶ ἡ μουσικὴ. Οἱ μεγαλύτεροι οἰκοὶ τῶν συρμῶν ἔχουν ἐπὶ κεφαλῇς ἄνδρας, ὅπως ὁ Φελίξ, ὁ Δουσέ, ὁ Πακέν

ὁ Ρέδφνερ. Εἰς τὴν μουσικὴν δὲ εἶνε γνωστὸν ὅτι μίαν μόνον γυναῖκα συνθέσκει μελόδραμα.

Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅμως, ὅτι ἡ στοιχειώδης ἀνατροφή τῆς συγχρόνου γυναικός ἤκιστα τὴν προπαρασκεύασεν εἰς τὴν διανοητικὴν ἐξέλιξιν. Ἐπαναλαμβάνομεν καθημερινῶς ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε ἀνίκαναι νὰ σκεφθοῦν. Ἀλλὰ ποῖος τὰς ἐδίδαξε ποτὲ νὰ σκέπτονται; Καὶ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰς συγκρίνῃ πρὸς τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἢ πολὺ ἐφιλοσόφησε, ἔστω καὶ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὁ ὁποῖος ὅπως δὴποτε ἐμυήθη εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν μέθοδον; Ἀς διδάξωμεν πρῶτα τὴν γυναῖκα νὰ δεσπόζῃ τῆς ὑπερβολικῆς τῆς εὐαισθησίας, ἡ ὁποία ἀναστέλλει συνήθως τὴν σκέψιν, ἃς ἀναπτύξωμεν παρ' αὐτῇ τὴν συνήθειαν τῶν διανοητικῶν συναρτήσεων, ἃς τὴν διδάξωμεν νὰ σκέπτεται μὲ σταθερότητα καὶ δύναμιν, καὶ τότε μόνον ἃς τὴν συγκρίνωμεν διανοητικῶς πρὸς τὸν ἄνδρα. Αἱ δύο αὗται διάνοιαι δὲν θὰ εἶνε ποτὲ καθ' ὁλοκληρίαν ὅμοιοι, ὡς λειτουργίαι διαφορετικῶν προσαρμογῶν, ἡ γυναικεία ὅμως διάνοια, ἐξερχομένη τῆς παθητικῆς τῆς καταστάσεως, θὰ δυνηθῇ ν' ἀντίσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεώς της.

Εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ὅμως αὐτὴν ὁ συγγραφεὺς διαβλέπει ἓνα κίνδυνον καὶ διὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴν καὶ διὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς. Αἱ λειτουργίαι, αἱ ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν, εἶνε ἀσυμβίβαστοι μὲ μίαν πολὺ ἐντονὸν διανοητικὴν ζωὴν. Πρόκειται περὶ φυσιολογικοῦ γεγονότος ἀποδεδειγμένου καὶ ἀναμφισβήτητου. Οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι σπανίως εἶνε ἐρωτικοὶ ἄνθρωποι καὶ μίαν καλὴν οἰκωδέσποινα ἐξαιρετικῶς μόνον δύναται νὰ συνενώσῃ πρὸς τὰς γυναικείας ἀρετάς της μίαν ἀνωτέραν διανοητικὴν δύναμιν. Ἡ ἐγκεφαλικὴ δύναμις καὶ ἡ ζωὴ τῆς καρδίας, ἡ ἀπαραίτητος εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν σύζυγον, δὲν συμβιβάζονται συνήθως.

Ἐν συνόψει αἱ γυναῖκες, ὅπως ὅλα τὰ θήλεα, εἶνε παθητικαὶ καὶ ἀσθενεῖς. Ἡ ἐπικράτησις τῶν σπλαγχνικῶν ὀργάνων ἐπέφερεν εἰς αὐτὰς ὑπερβολικὴν ἀνάπτυξιν τῆς νευρικῆς αἰσθητικότητος, συνέπεια τῆς ὁποίας εἶνε τὸ εὐσυνκίνητον, ὁ κύριος δηλαδὴ καὶ θεμελιώδης χαρακτήρ τῆς γυναικός. Τὸ εὐσυνκίνητον αὐτὸ, ἐνῶ τὴν καθιστᾷ ἀφ' ἐνός ἡρωίδα τοῦ ἔρωτος, τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς μητρότητος, ἀφ' ἑτέρου κυριεύει τὴν βούλησίν της καὶ ἐμποδίζει τὸν νοῦν της νὰ δώσῃ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεώς της, διότι ἡ εὐαισθησία καθίσταται ἀμέσως διευθύνουσα δύναμις τῆς σκέψεώς της.

Ὁ κοινωνικὸς καὶ οἰκογενειακὸς ρόλος τῆς γυναικός εἶνε σημαντικώτατος, συμπεραίνει ὁ Μωρί; δὲ Γκαστέ. Ἡ γυναῖκα ὀφείλει νὰ εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς ἐστίας, νὰ διαχύνῃ ὁλόγυρά της τὴν ἀγαθοεργίαν καὶ τὴν καλοσύνην, νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὴν διαιώνισιν τοῦ εἶδους. Ὑπὸ διανοητικὴν, φυσικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἔποψιν ὁ ρόλος της εἶνε μηδαμινός. Πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον της καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς φυλῆς δὲν πρέπει νὰ ζητῇ νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς προσαρμογῆς τοῦ φύλου της.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Αἱ παρεξηγήσεις, ἔκαμαν εἰς τὸν κίμονον περισσότερα κακὰ παρὰ οἱ σεισμοί.

Λεμοτί

*

Ὅταν ἔχη κανεὶς ὅλον τὸν κόσμον κατ' αὐτοῦ, σημαίνει, ἢ ὅτι ἔχει ἀπολύτως ἄδικον ἢ ἀπολύτως δίκαιον.

*

Εἰς πολλοὺς ἡ πᾶσις ἐν τῇ ριλήϊ εἶνε ἓνα εἶδος τεμπελιάς τῆς καρδίας.

*

Ὅταν ἡ γυνὴ λέγῃ περὶ τοῦ ἀνδρός: «αὐτὸς μόνον με ἀγαπᾷ», δύναται οὗτος νὰ εἶνε ἀσφαλής, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος ποῦ δὲν ἀγαπάται.

✱ ✱